

Arrest

nr. 49 500 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 7 juli 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 mei 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 2 april 2008 een aanvraag tot het verkrijgen van een visum kort verblijf in bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Yaounde. Het visum kort verblijf werd verzoekster op 15 april 2008 geweigerd.

1.2. Op X trad verzoekster in Kameroen in het huwelijk met B.D., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.3. Verzoekster vroeg op 19 juni 2008 een visum type D aan op basis van haar op 5 mei 2008 afgesloten huwelijk met een Belgische onderdaan. Op 8 september 2008 wordt verzoekster het visum toegezegd bij toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Verzoekster kwam het Rijk binnen op 24 september 2008.

1.5. Op 30 september 2008 diende verzoekster een aanvraag in tot vestiging als familielid van een burger van de Unie in functie van haar echtgenoot.

1.5. Op 17 november 2008 werd verzoekster in bezit gesteld van een bijlage 15.

1.6. Op 15 december 2008 verkreeg verzoekster een F-kaart, geldig tot 17 november 2013.

1.7. Per brief van 31 maart 2009 bracht de procureur des konings te Antwerpen aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de Stad Antwerpen een negatief advies uit aangaande de erkenning van verzoeksters huwelijksakte, dit op grond van de artikelen 18 en 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht. De gemachtigde van de staatssecretaris ontving hiervan een kopie.

1.8. Op 2 april 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Op 10 april 2009 bracht de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen verzoekster op de hoogte dat hij het in punt 1.7. bedoelde negatief advies van de procureur des Konings volgt, dat hij verzoeksters huwelijksakte niet erkent en dat hiertegen beroep openstaat bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

1.10. Op 7 mei 2009 diende verzoekster een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 2 april 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Op 14 mei 2009 wordt de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 2 april 2009 ingetrokken. Gelet op het voorgaande heeft de Raad bij arrest nummer 31 371 van 10 september 2009 beslist de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 2 april 2009 zonder voorwerp te verklaren.

1.12. Op 14 mei 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoekster een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nummer 43 003 van 4 mei 2010 heeft de Raad deze beslissing vernietigd.

1.13. Tegen de in punt 1.9. bedoelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van erkenning van de haar huwelijksakte diende verzoekster op 23 juni 2009 een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen. Op 4 maart 2010 besliste de rechtbank van eerste aanleg verzoeksters beroep ongegrond te verklaren.

1.14. Op 19 mei 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd verzoekster betekend op 7 juni 2010.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Volgens artikel 42quater, § 1, 4°, van de wet van 15.12.1980 : er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtlieden. Uit het samenwoonstverslag van de politie van Kapellen, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is op het adres. Betrokkene en haar echtgenoot leven gescheiden. Sinds 09.10.2009 is de Heer (B.) ingeschreven te (...). Mevrouw woont heden in (...), in een woning van haar echtgenoot. De relatie is ten einde.

Op 04.03.2010 werd door de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen het huwelijk van betrokkenen niet erkend. De erkenning van voormeld huwelijk werd geweigerd op grond van de artikelen 18 en 21 Wb. IPR, omdat het huwelijk werd aangegaan in Kameroen om te ontsnappen aan de toepassing van het Belgisch recht (artikel 18), en omdat een erkenning van dit huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde (artikel 21), gelet op de meerdere elementen die wijzen op een schijnhuwelijk.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betoogt als volgt:

“Artikel 42quater, §1, 4° luidt als volgt: (...)

Artikel 42quater, §4, 4° van dezelfde wet luidt als volgt: (...)

De bestreden beslissing, zoals het hieronder blijkt, is in strijd met de bepalingen van het voormelde artikel 42 quater, 4, 4° van de vreemdelingenwet;

Volgens dit artikel mag het verblijfsrecht van de familielid van de EU-burger niet beëindigd worden wanneer een schrijnende situatie het gebrek van gezamenlijke vestiging rechtvaardigt en wanneer de betrokkene geen last is voor het sociaal zekerheidstelsel.

De situatie van verzoekster in casu valt onder de door in voormelde artikel opgesomde voorwaarden:

1. Met betrekking tot de schrijnende situatie

Artikel 42 quater, 4 § 4° geeft de mogelijkheid aan de niet- EU-burger om zijn verblijfsrecht te behouden wanneer het gebrek van gezamenlijke vestiging is gevolg is van een schrijnende situatie. De wetgever vermeldde hierbij als voorbeeld, het huiselijk geweld. Het is duidelijk dat dit voorbeeld niet limitatief is zodat nog andere schrijnende gevallen het behoud van het verblijfsrecht kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster is casu heeft de heer (B.) in Kameroen leren kennen. Naarmate hun relatie voordeerde besliste de heer (B.) om in Kameroen te gaan huwen. Een paar maanden na het huwelijk vervoegde verzoekster haar echtgenoot in België.

In het voorjaar 2010 besliste de heer (B.) om de relatie te beëindigen, zonder enige aanleiding hiertoe. In zijn verklaring bij de politie beweert hij dat verzoekster haar familie mist, dat ze teveel naar Kameroen helt, dat er een groot leeftijdsverschil is tussen beiden en dat hij in het huwelijk is getreden omdat het toeristenvisum aan verzoekster geweigerd werd.

De door de heer (B.) gegeven redenen zijn niet die aard om zijn beslissing te rechtvaardigen. De heer (B.) heeft verzoekster gewoonweg als een prostituee behandeld; hij haalde haar uit Kameroen, hij gebruikte haar voor seks tot dat hij besliste dat de tijd rijp was om een andere avontuur te starten.

Er dient benadrukt te worden dat het de tweede keer is dat de heer (B.) zich in dezelfde situatie bevindt. In 2006 had hij via internet een Wit-Russische vrouw leren kennen. Hij heeft deze vrouw ook in steek gelaten na een paar maanden samenwoont. Dit blijkt tevens uit het advies van het openbare ministerie dd. 28/12/2009:

Voorgeschiedenis van meneer: liet is reeds de tweede maal dat meneer in een dergelijke situatie verkeert. In 2006 had hij via internet kennis gemaakt met een Wit-Russische vrouw, (Z. K.) (...). Deze vrouw kon samen niet haar dochter wel met een toeristenvisum naar België komen. Toen dit visum verstreek, hebben ze de huwelijksprocedure opgestart. Ook hier ontdekten ze pas tijdens de samenwoont dat de verschillen tussen hen beiden te groot waren en dat een duurzame levensgemeenschap niet mogelijk was. Het huwelijk werd uiteindelijk afgeblazen (Blz. 3 advies van liet openbare ministerie dd. 2 8/12/2009;

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoekster het slachtoffer is van het laakbare gedrag van de heer (B.). Deze onaanvaardbare houding van de heer (B.) is nog erger dan het gebrek van respect voor andermans fysische integriteit.

Men deint dan ook vast te stellen dat het gebrek van gezamenlijke vestiging tussen verzoekster en de heer (B.) het gevolg is van het zeer laakbare gedrag van deze laatste. Dit maakt een bijzonder schrijnend situatie uit in de zin van artikel 42 quater, §4, 4°.

2. Met betrekking tot voldoende bestaansmiddelen

De tweede voorwaarde van artikel 42 quater, §4, 40 betreft het bewijs van voldoende bestaansmiddelen;

De bedoeling van de wetgever was hierbij ongetwijfeld om te vermijden dat de persoon de vreemdeling een last vormt voor het Belgische sociaal zekerheidssysteem.

Verzoekster in casu vormt helemaal geen last voor het sociaal zekerheidssysteem; zij heeft nog nooit enige sociale bijstand gevraagd.

Verzoekster woont in een appartement dat eigendom is van de heer (B.). Ze mag van de heer (B.) op dat appartement kosteloos wonen zolang ze geen eigen woning heeft. De vaste kosten van water en elektriciteit worden door de heer (B.) betaald. De heer (B.) zorgt tevens voor het voedsel en hij geeft zakgeld aan verzoekster.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoekster helemaal niet ten laste is van het Belgische sociaal zekerheidstelsel.

De positie van verzoekster op de arbeidsmarkt is zeer hoog dankzij haar kennis van de nationale talen. Ze zal dan ook vrij gemakkelijk werk vinden indien ze haar verblijfskaart terug krijgt.

Uit al het voorgaande blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 42 quater, 4, 4° geschonden heeft. De nietigverklaring van de bestreden beslissing dient derhalve uitgesproken te worden;”

2.2. In haar repliekmemoirie verwijst verzoekster naar de uiteenzetting van haar enig middel in het inleidend verzoekschrift.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet jucto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

2.4. Een uitzondering op de beëindiging van het verblijfsrecht wordt voorzien in artikel 42quater, §4, 4°, van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

(...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. (...)”

2.5. Uit verzoeksters betoog blijkt dat ze de twee vaststellingen in de bestreden beslissing, namelijk dat er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging van de echtelieden en “*Op 04.03.2010 werd door de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen het huwelijk van betrokkenen niet erkend*”, niet betwist. Verzoekster betoogt dat haar verblijfsrecht niet beëindigd mocht worden aangezien zij meent te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 42 quater, §4, 4°, van de Vreemdelingenwet.

2.6. Om in aanmerking te kunnen komen voor het hierboven vermelde geval waarin het verblijfsrecht niet wordt beëindigd, is vereist dat de Dienst Vreemdelingenzaken op het ogenblik van het beëindigen van de gezamenlijke vestiging over indicaties beschikt dat de houder van het verblijfsrecht onder de beschreven situatie in artikel 42 quater, §4, 4°, van de Vreemdelingenwet valt. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat er indicaties waren dat er in casu sprake was van een “*bijzonder schrijnende situatie*”. Verzoekster verwijst naar een proces-verbaal van verhoor van haar echtgenoot van 14 januari 2009 dat ze bij haar verzoekschrift voegt en naar een advies van de procureur des Konings van Antwerpen naar aanleiding van de in punt 1.13. bedoelde procedure voor de rechtbank van eerste aanleg. Verzoekster is de overtuiging toegedaan dat hieruit blijkt dat zij het slachtoffer is van het “*laakbare gedrag van haar echtgenoot*.” De Raad stelt echter vast dat voormeld proces-verbaal van 14 januari 2009 zich niet in het administratief dossier bevindt en dus kan de gemachtigde van de staats-secretaris niet verweten worden hiermee geen rekening gehouden te hebben. Verzoekster toont evenmin aan dat zij zich door het “*laakbare gedrag van haar echtgenoot*”, bevindt in een bijzondere schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4°, van de Vreemdelingenwet. In het proces-verbaal van 14 januari 2009, dat zij bij haar verzoekschrift voegt, stelt verzoeksters echtgenoot dat hij en verzoekster “*niet dezelfde interesses (hebben) en ook het leeftijdsverschil groot is*”. Verzoeksters echtgenoot stelt vervolgens: “*Ik weet niet hoe het in de toekomst verder moet. Voor mij is het denk ik beter dat we uit mekaar gaan. We zijn getrouwd in Kameroen omdat het toeristenvisum geweigerd werd. We wilden mekaar wel ontmoeten en dan was trouwen de enige oplossing. Ik had gedacht dat dit in de toekomst wel zou loslopen maar dat is niet het geval. Ik denk niet*

dat A. met mij gehuwd is voor verblijfsdocumenten. Ze is echt wel op zoek naar een vaste partner om iets mee op te bouwen. Ik ben bang dat ik haar dit niet kan geven. We wonen wel samen maar leven naast mekaar. Ik zal mij informeren welke stappen ik nu moet ondernemen.” Verzoekster poneert in haar verzoekschrift, na het proces-verbaal van 14 januari 2009 aangehaald te hebben, dat haar echtgenoot *“verzoekster gewoon-weg als een prostituee behandeld (heeft); hij haalde haar uit Kameroen, hij gebruikte haar voor seks tot dat hij besliste dat de tijd rijp was om een andere avontuur te starten.”*, doch deze stellingen vinden geen steun in het voormeld proces-verbaal van 14 januari 2009 en missen derhalve feitelijke grondslag. Uit de in het verzoekschrift geciteerde passage van het advies van de procureur des Konings van Antwerpen naar aanleiding van de in punt 1.13. bedoelde procedure voor de rechtbank van eerste aanleg, die betrekking heeft op een eerder afgeblazen huwelijk van verzoeksters echtgenoot, kan enkel afgeleid worden dat verzoeksters echtgenoot tevoren reeds met een andere vrouw tot de vaststelling kwam dat de verschillen tussen hen beiden te groot zijn, maar hieraan kan verzoekster niet onttelen dat zij zich bevindt in een bijzondere schrijnende situatie. Verwerende partij kan gelet op de verklaringen van verzoekster in haar verzoekschrift te dezen nog gevolgd worden waar zij in haar nota betoogt: *“Ook de feiten spreken dit tegen. Verzoekster woont nog steeds in een appartement van de heer B., en zou daarvoor zelfs geen onkosten of huurprijs voor moeten betalen. Dit maakt de verklaringen van verzoekster over een onheuse behandeling door haar ex-partner en over een bijzondere schrijnende situatie bijzonder ongeloofwaardig.”*

2.7. Aangezien verzoekster niet aantoonde dat zij zich bevindt in een schrijnende situatie zoals bedoeld in artikel 42 quater, §4, 4°, van de Vreemdelingenwet, is haar betoog inzake voldoende bestaansmiddelen niet dienstig. Met haar betoog dat zij geen huurkosten heeft, dat zij nog nooit sociale bijstand heeft gevraagd en dat haar *“positie(...) op de arbeidsmarkt zeer hoog (is)”*, toont verzoekster ten andere niet aan dat zij beschikt *“over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.”*

Er werd geen schending van artikel 42quater, § 4, van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA